

holder, og i ethvert Tilfælde er det en Veitil Overenskomst, at man fuldt bevidst er kjender, at der er en Forskjel. Vi have en Regel for Landbruget og et andet Princip og en anden Regel for Industrien og et tredje Princip og en tredje Regel for Søfartsforsikringer; jeg mener i alt Fald, at en tredje Regel bliver nødvendig for disse. Deri er jeg enig med det ste kongevalgte Medlem (Tuzen), det er ogsaa en Grund, hvorfor Udvalget ikke hidtil har kunnet gaa ind paa dem, at vi mene, at der maa en nærmere Ordning end den Lovforslaget har. Den kan komme som en speciel Lov, og den kan komme som et særlig Kapitel i Loven, men Spørgsmaalet er for lidt udført i Lovforslaget, navnlig i Retning af den meget forskellige Risiko, som er til Stede ligesaa godt som i Industrien, og som synes paa dette Omraade, at maatte føre til forskellige Fareklasser.

**Schlegel:** Jeg skal blot tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger for at præcisere mit Standpunkt overfor Lovforslaget. Det gaar jo ud paa, at der skal gives Erstatning for Ulykkestilfælde, der forekomme saabel ved Industri som ved Søfart og Landbrug. Mit Standpunkt er, at jeg nok, skjønt ikke uden Betænkelighed, kan gaa med til Erstatning for Ulykkestilfælde, der forefalde ved Industrien, men at jeg derimod har overveieende Betænkelighed ved at anvende Loven paa de to andre Omraader, nemlig Søfart og Landbrug. For Søfartens Vedkommende fordi der fremstiller sig saa mange forskellige Forhold i denne Virksomhed, som ikke kunne synes det mig, tages under Overveieelse i dette Døielik sammen med Behandlingen af dette Forslag, idet de trænge til en ganske særlig Bearbejdelse. For Landvæsenets Vedkommende, fordi vi der komme ind paa helt andre Regler og helt andre Principer, som vilde gjøre det absolut nødvendigt — naar man ikke vil optræde med Uretfærdighed — at udbvide den egentlige Ulykkesforsikkring langt ud over, hvad der er bestemt med Hensyn til Industrien, og det gaar aabenbart ikke an, at have særegne Regler for Landarbejderne, saaledes at de kunne faae Erstatning i Ulykkestilfælde, hvor Bysarbejderne aldrig nogenstunde kunne faae den. Saaledes kan man ikke have forskellige Lovbestemmelser for By og Land, blot begrundet paa, at Landbefolkningen skal have Hjælp gjennem Hartkornsbefattningen, men Bybefolkningen gjennem de forskellige Industrier. Den væsentlige Strid, der er til Stede, angaar det Spørgsmaal: Skal Loven gjælde Landbruget eller ikke? Af Referater har jeg set, at

hvad jeg i denne Henseende har sagt, er bleven misforstaaet saaledes, at jeg skulde have ønsket, at Ulykkesforsikringen skulde omfatte Landbruget. Netop det Modsatte er Tilfældet. Det er Lovforslaget, der vil det, men jeg er imod det. De nærmere Detailler skal jeg ikke komme ind paa, da det kun vilde trætte det ærede Thing, men hvad det ene Exempel angaar, som den høitærede Minister var saa velvillig blandt Andet at fremdrage af, hvad jeg havde sagt, nemlig Exemplet angaaende Ruffen, der fjører Hestene, og den, der stopper dem, skal jeg dog sige, at ganske vist er Ruffen i Vedkommendes Tjeneste, medens den, der stopper Hestene, ikke er det, men for det store Samfund tror jeg, at det er lige saa fuldt af Interesse, at der gives Erstatning til den, der frivillig offerer sig for at forebygge en Ulykke, som at Erstatning gives til den Anden, der er i Vedkommendes Tjeneste. Men disse Detailler skal jeg som sagt ikke komme nærmere ind paa.

**B. Petersen:** Jeg vil blot tillade mig at rette nogle Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister. Det er angaaende § 2, Nr. 4, hvor der staar, at Arbeidet ved Losning og Ladning af Skibe og lignende Arbejder skulle henregnes under de Virksomheder, der indbefattes i denne Lov. Men Losning og Ladning foretages jo i Reglen ved Dagarbejdere, som man engagerer den ene Dag og lader gaa en anden Dag. Spørgsmaalet er da altsaa det: Er jeg som Mflader eller Modtager af Ladningen forpligtet til at betale for en saadan Mand, dersom han kommer til Skade under dette Arbejde. Det er muligt, at det er Tanken. Jeg veed det ikke, men saa kommer der atter et Spørgsmaal op. Ved Losning og Ladning er jo nemlig Bestemmelsen den, at Skipperen skal bringe Ladningen til Kællingen af Skibet, og der skal Modtageren tage den. I Reglen antager Skipperen ogsaa Dagarbejdere til Losningen foruden sine faste Folk. Nu kommer en saadan Dagarbejder til Skade indenbords. Ja, i saa Tilfælde mener man, at det er saa naturligt, at Erstatningen falder paa Skipperen, dersom den vedkommende Dagarbejder i Virkeligheden hører under dette Lovforslag; kommer han til Skade udenbords, ja saa falder Erstatningen paa Modtageren. Men nu spørger jeg, naar det nu er et fremmed Skib, en udenlandsk Skipper, som løser ved leiede Folk, hvad saa? Den udenlandste Skipper kan selvfølgelig ikke tvinges til at betale for den Skade, Vedkommende har lidt. Hvorledes skal der da forholde? Et andet Spørgsmaal, som ogsaa kommer frem, er